Rok II. Gdańsk, Katowice, Kraków, Lwów, Łódź, Poznań, Warszawa i Wilno Nr. 18

Poznań, dnia 15 września 1937 r.

wychodzi 1-go i 15-go każdego miesiąca

Opłata pocztowa uiszczona gotówką

Adres Redakcji i Administracji Poznań, Matejki 54 Telefon Nr. 48-64.
Konto poczt.-rozrach. tylko dla prenumeraty № 50.

Prenumerata:
rocznie . . . . . zł 6,00
kwartalnie . . . . „ 1,50
pojedyńczy Numer . „ 0,25

Ogłoszenia:
drobne: 1 słowo 10 gr,
napis 1 słowo 20 gr
reklamy: 1/4 strony 40 złotych.
100 mm kw. 0,30 zł.

Do
Jaśnie Wielmożnych Panów Senatorów i Posłów Rzeczypospolitej

W dniach 22. i 23. września 1937 odbędzie się w Warszawie posiedzenie członków Stałej Delegacji Polskich Zrzeszeń Emerytów Państwowych.

Tematami obrad będą:

1) **sposoby przyspieszenia nowelizacji ustawy emerytalnej w kierunku uchylenia dekretu z 22. listopada 1935.**
2) **widoki poprawy bytu emerytów państwowych, wdów i sierót, ze względu na wzmagającą się drożyznę, powodującą coraz większą nędzę tych kategoryj obywateli,**
3) **konieczność poszanowania prawa i praworządności przez stosowanie się do istniejącego orzecznictwa Sądów Rzplitej,**
4) **obowiązek dotrzymania przyrzeczeń, złożonych wobec Izb Ustawodawczych imieniem Rządu przez kierowników nawy państwowej.**

Dla dogodności Członków wysokich Izb oraz ze względu na ferie parlamentarne, obrady odbędą się w sali Bufetu sejmowego, każdorazowo od godziny 9 rano.

Mamy zaszczyt prosić uprzejmie Jaśnie Wielmożnych Panów Senatorów i Posłów o łaskawe wzięcie udziału w obradach i udzielenie swoich cennych wskazówek i poparcia.

Poznań, dnia 3. września 1937.

PREZYDIUM STAŁEJ DELEGACJI ZRZESZEŃ EMERYTALNYCH

(—) Jabłoński (—) Gizella

P. T. Członków Stałej Delegacji wybranych na Zjeździe w Poznaniu w dniu 6. września 1936, oraz później kooptowanych prosimy o punktualne jawienie się.

Słuszność naszych żądań

w świetle orzeczeń Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Sprawa emerytów państwowych, dzięki zabiegom przedstawicielstwa zorganizowanych emerytów, nie schodzi z porządku dziennego dyskusji publicznej, toczonej na łamach prasy zawodowej i codziennej.

Niektóre pisma, w artykułach widocznie inspirowanych, starają się usprawiedliwić dokonane cięcia nadmiernymi wydatkami Skarbu Państwa na emerytury i zaopatrzenia, nie wchodząc zupełnie w to, że wydatki Skarbu na emerytury, wynoszące obecnie w budżecie 168 milionów zł. rocznie, powstały nie tyle z przyczyny przejęcia po zaborcach starszego materiału urzędniczego, ile z powodu nieuzasadnionych rugów ze służby państwowej ludzi dzielnych i wpracowanych i angażowanie w ich miejsce elementów nie odpowiednich, które później musiały być również przeniesione na emerytury.

Pomija się w tych wypadkach także okoliczność, że Polska licząca około 34 mil. ludności, wydaje w stosunku do swoich sąsiadów najmniej na zaopatrzenia emerytalne (vide cyfrowe zestawienie poszczególnych państw, podane w „Emerycie" Nr. 10/37), jakkolwiek władze polskie przenosząc na emeryturę **ludzi młodych** i zdrowych, wzorowały się na biblijnym właścicielu winnicy, który jednakowo wynagradzał robotników tak tych, którzy pracę swoją rozpoczęli od samego rana, jako też tych, którzy stawili się do pracy tuż przed zachodem słońca, — wymierzając często o wiele wyższe emerytury emerytom czysto polskim, pomimo krótszego czasu służby, gdyż ich praca rzekomo więcej była warta od pracy wpracowanych fachowo i odpowiednio przygotowanych byłych urzędników zaborczych.

Utarło się zresztą przekonanie, zwłaszcza wśród naszych dyletantów, zajmujących wysokie posady, że emerytów zaborczych można wykwitować na czysto bez żadnych skrupułów, gdyż Polska, płacąc im uposażenia emerytalne, spełnia wobec nich tylko akt łaski.

Takie zapatrywanie wygłosił na posiedzeniu Komisji Budżetowej w dniu 13. stycznia 1936 r. b. wiceminister Skarbu p. Lechnicki (ten sam, który wyraził się do delegacji emerytów, że chłopi na Polesiu i Podhalu są gorzej sytuowani od emerytów państwowych) twierdząc, że Państwo Polskie nie przyjęło na siebie żadnego obowiązku na podstawie traktatów pokojowych, a nawet powoływał się na jakoby istniejące w tym względzie zasadnicze orzeczenie Najwyższego Trybunału Administracyjnego, interpretując je na szkodę emerytów, mających za sobą służbę w państwach zaborczych.

Jak laiczne, nie przemyślane i nie uzasadnione jest to twierdzenie, wykazaliśmy w szeregu artykułów naszego pisma. W tym miejscu zaznaczymy tylko, iż gdybyśmy nawet odstąpili od powoływania się na umowy międzynarodowe, które drażnią pewnych ludzi, jakkolwiek zostały one ratyfikowane przez Państwo Polskie, to obowiązek Państwa polskiego wypłacania emerytur za służbę spędzoną w państwach zaborczych wynika z własnej polskiej ustawy emerytalnej z r. 1923.

p. Tadeusz Lechnicki,
b. wiceminister skarbu.

Powoływany wyrok Najwyższego Trybunału Administracyjnego podany niżej, pod Nr. 809 z roku 1925 zainterpretowany został i wytłumaczony wręcz na opak, albowiem N. T. A. właśnie w tym wyroku orzekł, iż zobowiązania Polski **wobec emerytów zaborczych polegają na dobrowolnych zobowiązaniach**, względnie na zobowiązaniach przyjętych w umowach i traktatach, natomiast nie orzekł, jakoby owe dobrowolne zobowiązania Państwa Polskiego nie odpowiadały traktatom, lub pozostawały z nimi w sprzeczności.

Rozpatrując właśnie powyższą sprawę N. T. A. pouczył skarżącego, iż powinien roszczenie swoje oprzeć nie na umowie międzynarodowej, ale na ustawodawstwie polskim, gdyż pomiędzy tym ustawodawstwem a postanowieniami konwencji międzynarodowej nie istnieją żadne rozbieżności (art. 81 polskiej ustawy emerytalnej).

Powyższa mylna interpretacja wyroku N. T. A. oraz konwencji rzymskiej i wiedeńskiej szerzona jest nadal przez Ministerstwo Skarbu i jego urzędników, co objawiło się najwyraźniej w pracy p. Linckera, naczelnika wydziału emerytur w Ministerstwie Skarbu, zamieszczonej w Encyklopedii Nauk Politycznych zeszyt I. tom II. p. t. „Emeryci i emerytury", gdzie twierdzi się, że konwencje zawierają wprawdzie przepisy normujące wysokość, warunki i zasady przyznawania prawa do uposażenia emerytalnego dla osób objętych konwencją, ale ponieważ art. 8 konwencji uznaje kompetencję ustawodawstwa wewnętrznego każdego z państw, przeto konwencja nie daje żadnych przywilejów w dziedzinie uprawnień emerytalnych.

Znając powyższe nastawienie najwyższego szefa emerytur, sugerowane przez niego Ministrom i Wiceministrom nie można się dziwić lekceważeniu przez Ministerstwo Skarbu uprawnień emerytalnych i uciekania się do obniżek prawomocnie przyznanych i wypłacanych emerytur, do kreślenia lat wysługi, do odbierania emerytom środków do życia i wskazywania im urągliwie Poleszuków i Bojków jako pozostających w gorszej sytuacji.

Interpretacje taką szerzy się pomimo obalenia jej już na początku roku 1936 przez grono lwowskich wybitnych polskich uczonych i prawników w wydanym przez nich memoriale, drukowanym w „Emerycie" Nr 8 z r. 1936 i to z przytoczeniem przykładów stosowania przepisów konwencji w Czechach, Jugosławii, Rumunii i Włoszech z niezmierną szkodą dla prawa i praworządności z krzywdą dla szerokich rzesz emerytów, którym odebrano wysłużone i opłacone emerytury.

Interpretator ma na oku jedynie i wyłącznie potrzeby budżetowe, a nie względy słuszności i sprawiedliwości.

Najwyższy Trybunał Administracyjny w licznych orzeczeniach, wydanych w sprawach emerytalnych stanął na stanowisku, iż prawomocnie przyznana emerytura nie może być zmieniona na szkodę emeryta i że emeryta obowiązują te przepisy emerytalne, które obowiązywały w chwili jego przejścia na emeryturę. — Ponadto orzekł, że wszelkie późniejsze zmiany ustawy emerytalnej nie mogą mieć zastosowania do osób już emerytowanych na podstawie przepisów poprzednich.

Czas odnowić prenumeratę na IV. kwartał załączonym przekazem rozrachunkowym

Twórcy ukróceń emerytalnych i autorzy dekretu listopadowego nie interesowali się widocznie orzecznictwem N. T. A. i dopiero po krzyku, podniesionym przez emerytów, przez społeczeństwo i opinię publiczną, a wyrażonym przez Sejm na posiedzeniu w dniu 22. lutego 1936, zaczęli szukać za dogodnym dla nich wyrokiem N. T. A. a nie znalazlszy nic stosownego, nadali pierwszemu z brzegu wyrokowi zupełnie odwrotne znaczenie.

Na audiencji odbytej w obecności posłów ks. prałata Dr Lubelskiego i Dra Jahody-Żółtowskiego w dniu 17. czerwca 1936, Pan Minister Skarbu dowiedziawszy się od delegatów Gizelli i Goepferta, że istnieją wyroki N. T. A. nie dopuszczające zmiany prawomocnie przyznanych uposażeń emerytalnych, oświadczył, że skoro zostaną Mu przedłożone odpisy takich wyroków, zarządzi z urzędu bezwłoczne cofnięcie dekretu listopadowego.

Dnia 2-go lipca 1936 przedłożyliśmy wprost Panu Ministrowi Skarbu kilkanaście sentencyj wyroków N. T. A. lecz do dnia dzisiejszego nie zostało wydane żadne zarządzenie zmierzające do uchylenia wspomnianego dekretu.

Art. 3 konstytucji z dnia 23. kwietnia 1935 Dz. Ust. R. P. Nr 30, poz. 227 uznaje Sądy jako organy Państwa. Art. 64 tejże konstytucji wyjaśnia w p. 2 że przez wymiar sprawiedliwości Sądy strzegą ładu prawnego w Państwie i kształtują poczucie prawne społeczeństwa. — Punkt 4. powyższego artykułu stanowi wyraźnie, że orzeczenia sądowe nie mogą być zmieniane, ani uchylane przez inne władze.

Nasuwa się pytanie, czy Ministerstwo Skarbu nie uznaje Najwyższego Trybunału Administracyjnego za organ Państwa, strzegący ładu prawnego w Państwie i kształtujący poczucie prawne społeczeństwa?

Jeżeli tak, to wypada się dostosować do jego wyroków w celu utrzymania ładu prawnego.

Czy Ministerstwo skarbu jest władzą i czy obowiązuje je postanowienie art. 64, p. 4 konstytucji?

Jeżeli tak, to z jakiej racji zmienia i uchyla orzeczenia N. T. A. z naruszeniem prawa i sprawiedliwości, z krzywdą dla znacznego odłamu obywateli.

Ażeby nie było wątpliwości lub niejasności w interpretowaniu orzecznictwa N. T. A. podajemy do publicznej wiadomości szereg zasadniczych orzeczeń w kwestii emerytur i otwieramy duskusję Czytelników na temat słuszności naszego żądania uchylenia dekretu listopadowego na podstawie nienaruszalności praw emerytalnych orzeczonej wyrokami N. T. A.

Rocznik I. Rok 1922/23.

Nr. 182 wyrok z 13. listopada 1923 Lrej. 725/22.

Zastosowaniu art. 45 ust. emer. z 28/7. 1921 poz. 466 dz. ust. nie stoi na przeszkodzie okoliczność, iż ubiegający się o emeryturę zrealizował w całości swoje prawo przez odebranie wkładu z kasy emerytalnej państwa zaborczego.

Nr. 204 wyrok z 30. listopada 1923 Lrej. 421/22.

O policzalności lat służby emeryta b. państw zaborczych decyduje art. 43 ustawy emer. z 28. VII. 1921 poz. 466 dz. ust. a nie art. 23 i 15 tejże ustawy, które mają zastosowanie jedynie do polskich funkcjonariuszów.

(Przy obliczeniu lat służby emeryta mają zastosowanie odnośne ustawy byłych państw zaborczych a nie polska ustawa emerytalna — art. 1 i 2 ustawy z 28. VII. 1921).

Nr. 233 wyrok z 11. grudnia 1923 Lrej. 339/22.

Do funkcjonariusza b. państwa zaborczego, który z powodu choroby faktycznie nie pełnił służby w państwie polskim, został jednak przeniesiony w stan spoczynku przez władzę polską, stosuje się art. 42 ust. emeryt. z 28. VII. 1921 poz. 466 dz. ust.

Rocznik II. Rok 1924.

Nr. 507 wyrok z 23. grudnia 1924 Lrej. 1268/23.

Uposażenia emerytalne przyznane na podstawie poprzednich ustaw emerytalnych nie mogą być poddawane rewizji podstaw wymiaru przyznanego uprzednio uposażenia.

Rocznik III. Rok 1925.

Nr. 795 wyr. z 11. listopada rej. 587/25.

Lata pracy zawodowej w państwie zaborczym w myśl art. 97 i 98 ustawy emer. z 11. XII. 1923 poz. 46/24 powinny były być zaliczone do dnia 1. X. 1922 przez komisję weryfikacyjną na podstawie ustaw z 13. VII. 1920 poz. 429—436.

Nr. 809 wyr. z 25 listopada 1925 Lrej. 1963/24.

Jak to już N. T. A. wyjaśnił i szczegółowo uzasadnił w licznych wyrokach, a pomiędzy innymi i w wyroku w sprawie Ludwiga Nr. 298 państwo Polskie nie może być traktowane jako sukcesyjne w stosunku do państw zaborczych i o obowiązku zaspakajania przez Państwo Polskie zobowiązań tych państw poza zobowiązaniami dobrowolnymi względnie przyjętymi w umowach i traktatach nie może być mowy.

W stosunku do emerytów b. państw zaborczych Państwo Polskie dobrowolnie, a nie na zasadzie traktatów międzynarodowych, z których traktat w Saint Germain en Laye z 10/9. 1919 również na Państwo Polskie w tym względzie żadnego obowiązku nie nakłada, kierując się jedynie racjami polityki państwowej polskiej, przyjęło na siebie na zasadach własnych ustaw emerytalnych obowiązek utrzymywania na koszt Skarbu pewnych kategoryj emerytów.

Rocznik IV. Rok 1926.

Nr. 893 z 24. lutego 1926 Lrej. 355/25.

W uzasadnieniu: Funkcjonarjusze państwowi, którzy byli członkami kas emerytalnych lub kas zaopatrzenia, będą mogli korzystać z praw emerytalnych na mocy ustawy emerytalnej jedynie pod warunkiem poprzedniego ustąpienia na rzecz Skarbu Państwa praw, służących im do tych kas. Tę zasadę zawiera również nowela do ustawy emeryt. z 13. II. 1924 poz. 178 orzekając, że do emerytury dolicza się lata zaborcze pod warunkiem zwrotu do Skarbu Państwa tych kwot, które z kas powyższych zostały pobrane.

Nr. 908 wyrok z 17. marca 1926 Lrej. 533/25.

Uposażenie emerytalne wedle art. 27 ustawy z 11. grudnia 1923 poz. 46/24 Dz. Ustaw przyznaje i wymierza w porozumieniu z Ministrem Skarbu właściwa władza naczelna lub upoważnione przez nią odnośne władze II inst. w porozumieniu z właściwą Izbą Skarbową. Z przepisu tego wynika, że orzeczenie Min. Skarbu tylko w tym wypadku może być uważane za decyzję, ostatecznie rozstrzygającą o prawach emerytalnych funkcjonarjusza, gdy Ministerstwo to jest jego władzą naczelną.

W pozostałych wypadkach jego decyzje mają być uważane jako opinie, a nie jako orzeczenia ostateczne.

Nr. 927 wyrok z 14. kwietnia 1926 Lrej. 499/25.

I. Wskazany w art. 33 ust. emeryt. z 11. XII. 1923 trzydziestodniowy termin do wniesienia zażalenia jest prekluzyjny.

II. Zgłoszenie roszczenia do wyższego uposażenia emerytalnego nie jest ograniczone jakimkolwiek terminem.

III. Funkcjonariusz roszczący sobie na zasadzie art. 36 prawo do wyższego uposażenia emerytalnego musi udowodnić swoje roszczenie nowymi dokumentami, nieznanemi uprzednio władzy.

Nr. 1078 wyrok z 15. grudnia 1926 Lrej. 1571/25.

Przyznanie uposażenia w drodze łaski nie pozbawia możności dochodzenia praw przed N. T. A. pochodzących z normalnych postanowień ustaw emerytalnych.

W uzasadnieniu N. T. A. wypowiada się, że w myśl art. 81 ustawy emerytalnej służba zaborcza winna być zaliczona według przepisów odnośnego państwa i powinno zaliczenie odpowiadać tym przepisom.

Nr. 1083 wyrok z dn. 20. XII. 1926 Lrej. 248 i 2564/25.

I. Ustawa z 11. XII. 1923 poz. 46/24 nie dopuszcza przyznawania uposażenia emerytalnego za poszczególne okresy służby zaborczej.

II. Właściwą władzą naczelną w rozumieniu art. 27 ustawy z 11. XII. 1923 jest jedynie ta władza, której ostatnio podlegał służbowo emeryt.

W motywach podano, że na mocy art. 81 powyższej ustawy zalicza się pełną ilość lat służby zaborczej w b. państwie zaborczym, podlegającą zaliczeniu według ustaw odnośnego państwa.

Właściwwą władzą naczelną jest ta władza z której funkcjonariusz przeszedł na emeryturę.

Nr. 1089 wyrok z 29. grudnia 1926 Lrej. 2830/25.

W motywach: Uposażenie przyznaje i wymierza jedynie właściwa władza naczelna wzgl. upoważniona przez nią właściwa władza II. instancji w porozumieniu z właściwą Izbą Skarbową.

Rocznik V. Rok 1927.

Nr. 1154 wyrok z 16 marca 1927 Lrej. 3206/25.

Uczestnictwo w Kasie Przezorności b. kolei Warszawski-Wiedeńskiej, jako stowarzyszenia pracowników wyłącznie nieetatowych i nie nadającem praw do emerytury rosyjskiej, nie uprawnia do uzyskania uposażenia emerytalnego ze Skarbu Państwa w trybie art. 82 wzgl. 95 ustawy emerytalnej z 11. XII. 1923.

Nr. 1162 wyrok z 21. marca 1927 Lrej. 987/25.

Komisje weryfikacyjne działające na mocy ustawy z 13. VII. 1920 poz. 429 Dz. ust. w myśl okólnika Prezesa Rady Ministrów z 5. marca 1924 Nr. 27 były władne do rozpatrywania tylko tych podań o zaliczenie lat służby poprzedniej, które wpłynęły przed dniem 1. X. 1923.

Nr. 1319 wyrok z 28. listopada 1927 Lrej. 1280/25.

Orzeczenie emerytalne może być uchylone tylko w ramach ustawy emerytalnej.

W uzasadnieniu: Jak to już N. T. A. wyjaśnił w wyroku z 23. XII. 1924 Lrej. 1268/23 (porównaj wyrok 507) i w innych, uposażenia emerytalne, przyznane na zasadzie poprzednich ustaw emerytalnych, mogą być w myśl art. 86 i 93 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 jedynie mechanicznie przerachowane bez prawa poddania rewizji podstaw wymiaru uposażenia poprzednio przyznanego.

Nr. 1178 wyrok z 2. kwietnia 1927 Lrej. 158/25.

Prawo do uposażenia i prawo i emerytury są to tak zasadnicze uprawnienia urzędnika, że pozbawienie go tych praw wzgl. ich uszczuplenie wynikać może tylko z wyraźnego przepisu ustawy.

Nr. 1188 wyrok z 9. kwietnia 1927 Lrej. 1902/25.

Dodatek na żonę przysługuje emerytowi również w wypadkach, gdy małżeństwo zostało zawarte już po przeniesieniu emeryta w stan spoczynku, a ponadto:

I. W myśl ust. 2 i 3 art. 93 ustawy emerytalnej z 11. XII. 1923 oraz wielokrotnych wyjaśnień N. T. A. w szczególności w sprawie Olewińskiego Lrej. 1268/24 (później wyrok 507) prawa nabyte przez emeryta z poprzedniej ustawy emerytalnej uznaje się za nienaruszalne.

II. Art. 20 powyższej ustawy przyznaje emerytowi prawo do pobierania dodatku na żonę.

Ponieważ z wyraźnego tego przepisu ustawy nie wynika, by emeryt, który zawarł związek małżeński po przeniesieniu w stan spoczynku, nie miał prawa do pobierania dodatku na żonę, odmowne załatwienie jego wniosku nie można uznać za prawnie uzasadnione.

Prawa do emerytury nie ma wdowa, która wyszła zamąż za emeryta już po przeniesieniu go w stan spoczynku.

Nr. 1328 wyrok z 6. grudnia 1927 Lrej. 1904/25.

Na mocy austrjackiego rozporządzenia cesarskiego z 9. czerwca 1915 i rozporządzenia austrjackiego Ministerstwa Obrony Krajowej z 10. grudnia 1915 (austr. Dz. U. p. NN. 361 i 362) w związku z § 83 ordynacji służbowej dla kolejowców austrjackich kolei państw. z 7. IV. 1898 liczy się podwójnie przy wymiarze uposażenia emerytalnego czas czynnej służby wojskowej podczas wojny wszechświatowej.

Rocznik VI. Rok 1928.

Nr. 1325 wyrok z 10. stycznia 1928 Lrej. 1033/26.

W uzasadnieniu: W czasie wojny, t. j. od chwili jej wybuchu t. j. dnia 1. sierpnia 1914 do 1. listopada 1918 policza się podwójnie czas służby wojskowej w ilości 4 lata i 3 miesiące.

Nr. 1411 wyrok z 15. marca 1928 Lrej. 750/26.

Kwestję nabycia praw emerytalnych regulują odnośne przepisy b. państw zaborczych wobec braku w tym względzie jakiegokolwiek zastrzeżenia tak w art. 82 jak i 95 ustawy emerytalnej, co wynika również z art. 81 tej ustawy.

Art. 19 ustawy emerytalnej ma na względzie wyłącznie techniczne obliczenia wysokości uposażenia.

Nr. 1444 wyrok z 26. IV. 1928 Lrej. 1143/26.

Chociaż w wypadkach wyjątkowych, w razie błędnego zastosowania przepisów emerytalnych dopuszczalna jest zmiana zapadłego pierwotnie orzeczenia administracyjnego, nie powinna ona jednak mieć miejsca przez nadawanie przepisom nowego rozumienia, gdyż w tym wypadku każde prawie orzeczenie administracyjne mogłoby być zamieniane dowolnie i w miejsce praworządności zapanowałaby dowolność administracyjna.

Nr. 1456 wyrok z 14. maja 1928 Lrej. 2833/26.

Dla oceny kwestji policzalności czasu do wysługi emerytalnej miarodajne są przepisy obowiązujące w chwili przejścia danego funkcjonarjusza w stan spoczynku (Orzeczenie Ministerstwa Sprawiedliwości z 5. maja 1926 w sprawie Władysława Kuśnierza).

Nr. 1497 wyrok z 11. listopada 1928 Lrej. 4398/26.

Ustawa emerytalna z 11. XII. 1923 ma na względzie zaliczenie również i służby poprzedniej, odbytej w państwach zaborczych a to ze względu na młodą państwowość polską i konieczność przyciągania do służby państwowej w pierwszym rzędzie tych osób, które posiadały do niej fachowe uzdolnienie, nabyte w obcej służbie państwowej.

Wyrok ten wyraża dalej zapatrywanie, że zwolnienie ze służby, może się oprzeć tylko na wyroku dyscyplinarnym. Nieposłuch, brak karności itd. są to wady raczej moralne i nie mają nic wspólnego z fachowością, z rzekomo braku której został dany osobnik zwolniony ze służby.

1928.

Nr. 1423 wyrok z 29 marca 1928 Lrej. 1318/26.

W myśl art. 24 ust. 1 ustawy emerytalnej z 11-go grudnia 1923 Dz. ust. Nr. 6/24 poz. 46 zamieszkiwanie emeryta na terytorjum Wolnego m. Gdańska nie pozbawia go prawa do dodatku mieszkaniowego.

Nr. 1460 wyrok z 21. maja 1928 Lrej. 752/26.

Dekret emerytalny nie zaskarżony w właściwym terminie stał się prawomocnym i nie może być zmieniony.

Rocznik VII. Rok 1929.

Nr. 28 A wyrok z 26. lutego 1929 Lrej. 1372/27.

Przewidziane w art. 81 Konstytucji i art. 1 ustawy z 3 sierpnia 1922 poz. 400/26 Dz. ust. ograniczenie sądów, w szczególności N. T. A. co do badania ważności ustaw nie stosuje się do badania ważności rozporządzeń z mocą ustawy.

Najw. T. A. w myśl art. 2 owej ustawy uznaje swoją właściwość do zbadania ważności rozporządzeń Prez. Rzeczypospolitej.

Wprawdzie w myśl art. 81 konst. i art. 1 ustawy z 3. VII. 1922 poz. 400/26 Dz. ust. NTA. nie ma prawa badania ważności ustaw należycie ogłoszonych, ale zastrzeżenie to nie może odnosić się do rozporządzeń z mocą ustawy, gdyż przepis art. 81 konst. powtórzony w art. 1 ustawy o N. T. A. jest przepisem wyjątkowym, ograniczającym władzę sądów i jako taki nie może ulec wykładni rozszerzającej.

W art. 81 konst. jest użyte tylko wyrażenie „ustawa"; w myśl zaś art. 3 konstyt. ustawą jest norma prawna ustalona przez Sejm. — Jak wyraża się konstytucja: „nie ma ustawy bez zgody Sejmu, wyrażonej w sposób regulaminowo ustalony". Stosownie więc do użytego w powyższych przepisach wyrażenia, stosują się one tylko i wyłącznie do ważności badania ustaw, nie zaś rozporządzeń, choćby mających moc ustawy.

W tym sensie wypowiedział się i Sąd najwyższy w wyroku z 18. lutego 1928 w sprawie Pawła Szczurka rozstrzygając zagadnienie mocy obowiązującej rozporządzeń Prezyd. Rzeczypospo. o prawie prasowem.

Badanie ważności rozporządzenia jest tem więcej uzasadnione, skoro Sejm w swojej dyskusji uznał jakieś z rozporządzeń za szkodliwe lub niewłaściwe.

Nr. 45 A wyrok z 21. marca 1929 Lrej. 80/27.

W myśl art. 245 księgi VIII. zb. ros. postanowień wojskowych z r. 1869 w wydaniu z r. 1915, oraz w myśl art. 68 rosyjskiej ustawy emerytalnej w wydaniu z r. 1896 (Zb. Pr. Ces. Ros. tom III) służba spędzona podczas wojny w kampanji przeciwko nieprzyjacielowi, liczy się podwójnie do wysługi emerytalnej pod warunkiem udziału bądź w jednej akcji wojskowej, bądź jednorazowego znajdowania się pod ogniem nieprzyjaciela.

(Ciąg dalszy nastąpi)

NOWA USTAWA EMERYTALNA

Podajemy naszym Czytelnikom dalsze postanowienia projektu nowej ustawy emerytalnej, które doszły do naszej wiadomości, z prośbą o nadsyłanie swoich spostrzeżeń i uwag odnośnie do poszczególnych punktów.

44. Ustawa normuje prawa emerytalne funkcjonariuszów państwowych, pozostających w publiczno-prawnym stosunku służbowym, oraz pozostałych po nich wdów i sierot.

45. Za funkcjonariuszów państwowych, pozostających w publiczno-prawnym stosunku służbowym, należy uważać w rozumieniu ustawy funkcjonariuszów mianowanych na stałe, z zastrzeżeniem usuwalności, do odwołania (prowizorycznie), na pewien okres lub dopuszczonych do służby przygotowawczej.

46. 1) Przepisy ustawy odnoszą się w szczególności do ministrów, urzędników i niższych funkcjonariuszów w cywilnej służbie państwowej i administracji wojskowej, sędziów, prokuratorów, asesorów, aplikantów, komorników, profesorów i pomocniczych sił naukowych państwowych szkół akademickich, nauczycieli szkół państwowych, oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Policji Województwa Śląskiego, oficerów i szeregowych Straży Granicznej, funkcjonariuszów Straży Więziennej i funkcjonariuszów administracji lasów państwowych.

2) Przepisy ustawy odnoszą się również do tych osób, którym szczególne przepisy zapewniają prawa emerytalne na zasadzie ustawy.

47. Nie odnoszą się natomiast przepisy ustawy do osób, pozostających wprawdzie w cywilnej służbie państwowej, lecz nie otrzymujących z tego tytułu uposażenia (notariusze, pisarze hipoteczni).

48. Praw emerytalnych na mocy ustawy nie może nabyć osoba, nie posiadająca obywatelstwa polskiego.

49. Emerytem w rozumieniu ustawy jest osoba, z którą rozwiązano stosunek służbowy, jeżeli na podstawie przepisów ustawy nabyła prawo do emerytury i nie utraciła go.

50. Ustawa przewiduje następujące świadczenia emerytalne:
1) emerytury,
2) odprawa emerytalna,
3) zwrot kosztów przesiedlenia się,
4) pomoc lecznicza,
5) ulgi przy przejazdach państwowych środkami komunikacyjnymi,
6) pensja wdowia i sieroca,
7) odprawa wdowia i sieroca,
8) pośmiertne.

51. 1) Świadczenia, wypłacane na mocy ustawy byłym funkcjonariuszom, których uposażenie w służbie czynnej było wolne od państwowego podatku dochodowego, są wolne od tego podatku.

2) Postanowienia ust. 1) stosują się odpowiednio do wdów i sierot po funkcjonariuszach, o których mowa w ust. 1).

52. Jeżeli ustawa uzależnia powstanie lub zgaśnięcie prawa od pewnej okoliczności, należy uważać, że prawo to powstaje lub gaśnie od pierwszego dnia miesiąca następującego po zaistnieniu tej okoliczności.

53. Za władzę emerytalną należy uważać w stosunku do uczestników Państwowego Zakładu Emerytalnego — ten Zakład, a w stosunku do pozostałych osób — władzę skarbową, do której właściwości należy przyznawanie na tym terenie, na którym mieszka dana osoba, świadczeń, przewidzianych w ustawie.

54. Obowiązek zgłaszania władzy emerytalnej przyczyn, powodujących zawieszenie wypłaty lub ograniczenie świadczenia ciąży na osobie, która nabyła prawo do emerytury, pensji wdowiej lub sierocej.

55. 1) Funkcjonariusz nie nabywa prawa do emerytury, jeżeli:
1) dobrowolnie wystąpił ze służby,
2) został wydalony ze służby zgodnie z właściwymi przepisami,
3) został zwolniony ze służby na skutek prawomocnego skazania przez sąd na utratę praw publicznych, albo
4) samowolnie porzucił służbę.

2) Przepisu ust. 1) p. 1 nie stosuje się do funkcjonariuszów, którzy, występując dobrowolnie ze służby, ukończyli 60 lat życia lub są niezdolni do służby.

3) Samowolne porzucenie służby powinno być stwierdzone prawomocnym orzeczeniem właściwej komisji dyscyplinarnej lub władzy, do której właściwości należało rozwiązanie stosunku służbowego z funkcjonariuszem.

56. Prezydent Rzeczypospolitej może na wniosek właściwej władzy naczelnej uzgodniony z Ministerstwem Skarbu w przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, przyznać funkcjonariuszowi emeryturę, do której prawo nie służy mu na mocy ustawy.

57. Służbę wymienioną w art. 19 p. 1-2, zalicza się do wysługi emerytalnej od dnia zgłoszenia się do tej służby.

58. Służbę cywilną zalicza się do wysługi emerytalnej w korzystniejszym stosunku, jeżeli tak stanowią właściwe przepisy.

59. Rozporządzenie Ministra Skarbu ustala stosunek w jakim zalicza się w myśl art. 19 p. 4. do wysługi emerytalnej okres, za który przekazano Skarbowi Państwa lub Państwowemu Zakładowi Emerytalnemu składki emerytalne oraz jakie kwoty powinien dodatkowo uiścić funkcjonariusz w celu zaliczenia do wysługi emerytalnej całego tego okresu, w czasie którego opłacał składki emerytalne.

60. 1) Do wysługi emerytalnej nie zalicza się ze służby państwowej:
1) urlopu bez uposażenia,
2) okresu odliczonego z czasu służby prawomocnym orzeczeniem dyscyplinarnym,
3) okresu zawieszenia w służbie, nie zaliczalnego w myśl właściwych przepisów do czasu służby,
4) okresu przebywania w więzieniu lub areszcie na skutek prawomocnego skazania przez sąd.

2) Przepisu ust. 1) p. 1. nie stosuje się, jeżeli funkcjonariusz uiścił za czas urlopu składki emerytalne, a urlop został udzielony w związku z piastowaniem mandatu poselskiego lub senatorskiego albo dla pracy w szkolnictwie prywatnym lub w celu szerzenia oświaty pozaszkolnej.

61. Przy ustalaniu wysokości emerytury, wysługę emerytalną zaokrągla się nie uwzględniając części roku, wynoszącej 6 miesięcy lub mniej, a traktując jako pełny rok część roku, przekraczającą 6 miesięcy.

62. 1) Emeryture zmniejsza się odpowiednio, jeżeli zostało to prawomocnie orzeczone w postępowaniu dyscyplinarnym.

2) Czasowe zmniejszenie uposażenia w służbie czynnej, orzeczone w postępowaniu dyscyplinarnym, nie ma wpływu na wymiar emerytury.

63. Przy ustalaniu wysokości emerytury funkcjonariuszowi, który odbył studia i złożył końcowe egzaminy w wyższym zakładzie naukowym państwowym lub uznanym za równorzędny, dolicza się do wysługi emerytalnej tyle lat, ile te studia mogą w myśl właściwych przepisów najkrócej trwać, nie więcej jednak niż 4 lata.

64. Emeryturę przyznaje się od chwili rozwiązania stosunku służbowego.

65. 1) Jeżeli jednak przed upływem 3 lat od rozwiązania stosunku służbowego nie przyznano emerytury, a funkcjonariusz wniósł do władzy emerytalnej podanie o emeryturę dopiero po upływie tego terminu, przyznaje się emeryturę wstecz jedynie za 3 lata poprzedzające wniesienie podania.

2) Przepisów w ust. 1) nie stosuje się, jeżeli funkcjonariuszowi przyznano przed upływem 3 lat od rozwiązania stosunku służbowego zaliczkę na emeryturę.

3) Zawiadomienie funkcjonariusza przez właściwą władzę emerytalną o wszczęciu postępowania emerytalnego ma to samo znaczenie, co wniesienie przez niego podania o emeryturę.

66. Wypłatę emerytury zawiesza się na czas:
1) przebywania ponad 3 miesiące za granicą,
2) otrzymywania innego zaopatrzenia ze Skarbu Państwa,
3) otrzymywania emerytury lub innego zaopatrzenia z przedsiębiorstwa, zakładu, monopolu lub innej instytucji państwowej.

67. Minister Skarbu może zezwolić na wypłatę emerytury w czasie przebywania za granicą ponad 3 miesiące.

68. Wznowienie wypłaty emerytury następuje po ustaniu przyczyny, która spowodowała wstrzymanie wypłaty i po zgłoszeniu się emeryta.

69. 1) Wypłatę emerytury zawiesza się również na skutek zrzeczenia się przez emeryta prawa do otrzymywania emerytury.

2) Zrzeczenie to może być cofnięte w każdym czasie przez emeryta jak też — w granicach alimentów — przez osoby uprawnione do otrzymywania od niego tych alimentów.

70. 1) Zawieszenie wypłaty emerytury powoduje zawieszenie prawa do pomocy leczniczej i prawa do ulg komunikacyjnych.

2) Przepisu ust. 1) nie stosuje się w przypadku, o którym mowa w art. 37, ust. 1).

71. Emeryt traci prawo do emerytury na skutek:
1) skazania przez sąd na utratę praw publicznych,
2) utraty obywatelstwa polskiego,
3) orzeczenia przez komisję dyscyplinarną utraty prawa do emerytury,
4) przyjęcia do cywilnej służby państwowej o publiczno-prawnym charakterze lub do służby wojskowej zawodowej.

72. Prawo do otrzymania emerytury gaśnie na skutek śmierci emeryta.

73. Utrata prawa do emerytury powoduje utratę prawa do pomocy leczniczej i prawa do ulg komunikacyjnych.

74. 1) Funkcjonariusz nie nabywa prawa do odprawy, przewidzianej w art. 43, jeżeli służy mu na mocy innej ustawy prawo do odprawy, którego nie zrzekł się.

2) Funkcjonariusz nie nabywa również prawa do odprawy, jeżeli stosunek służbowy ustał z powodu upływu terminu, do którego miał trwać.

(Ciąg dalszy nastąpi).

Do wszystkich naszych Czytelników i Sympatyków.
Do wszystkich Emerytów państwowych, Wdów i Sierot w Polsce

Od półtora roku zabiegamy o uchylenie dekretu z r. 1935, skreślającego jedną czwartą część lat służby, pełnionej za czasów zaborczych.

Przez cały ten czas ponosimy szalone wydatki na propagandę organizacyjną, na zjazdy i wiece, na interwencje, podróże i audiencje, na druki, memoriały, portoria i własny organ.

Zabiegi te, rozgrywające się w najtrudniejszych warunkach, dzięki poparciu przychylnych przedstawicieli Ciał Ustawodawczych, Prasy i Społeczeństwa, doprowadziły do tego, iż dekret uznany został przez Sejm jako nie przemyślany i nie sprawiedliwy, naruszający prawo i praworządność, zapobiegły dalszemu ukróceniu praw emerytalnych.

Rząd uznał, że emerytom wyrządzono niesłuszną krzywdę, która musi być naprawiona, jednakowoż mimo wiążących przyrzeczeń odwleka uchylenie dekretu z miesiąca na miesiąc, wynajdując wciąż nowe przeszkody.

Uchwalona przez Sejm ustawa uchylająca dekret zalega w Senacie. Rząd przygotowuje nową ustawę emerytalną, która ma uchylić dekret, w rzeczywistości jednak przygotowany projekt ustawy przynosi emerytom jeszcze dotkliwszą krzywdę.

Czeka nas dalsza trudna walka o poszanowanie nabytych praw w której zwyciężymy, o ile będziemy mieli poparcie ogółu emerytów.

Niestety, poparcie to jest dotychczas nie wystarczające. Całe falangi emerytów i to przeważnie lepiej sytuowanych, nie należą do żadnej organizacji, im widocznie bardzo mało, albo wogóle nic nie zabrano, nie przyczyniają się więc niczym do rewindykowania praw ukróconych.

Od 14 miesięcy wydajemy największym wysiłkiem finansowym własny organ, dwutygodnik „Emeryt", ale nie zdobyliśmy tylu prenumeratorów, by pismo samo się opłacało, wskutek czego musimy co miesiąca dokładać znaczne kwoty na jego utrzymanie, gdyż uważamy, że własna prasa to najskuteczniejszy i najsilniejszy środek walki.

Zwracamy się do naszych Czytelników i Sympatyków oraz do wszystkich Emerytów, Emerytek i Wdów z gorącym apelem o poparcie naszego wydawnictwa, o umożliwienie dalszej walki o nasze słuszne prawa.

Każdy emeryt i emerytka mają obowiązek nie tylko zaprenumerowania „Emeryta", ale również jego propagowania wśród znajomych emerytów.

„Emeryt" jest jedynym w Polsce pismem zawodowym emerytów.

„Emeryt" przynosi najaktualniejsze wiadomości dotyczące emerytów, wdów i sierot, koresponduje z prenumeratorami.

„Emeryt" podaje rady i wskazówki w sprawach emerytalnych, przytacza przepisy ustaw i rozporządzeń, przeprowadza ankiety, informuje o wszystkim co jest aktualne i interesuje emerytów.

„Emeryt" jest najtańszym pismem fachowym.

„Emeryt" winien znajdować się w każdym domu emeryta.

Nikt nie może i nie ma prawa uchylić się od obowiązku zasilenia naszego funduszu prasowego chociażby najskromniejszym datkiem, nikt nie powinien pozostać poza frontem walki, gdyż obojętność w obecnej chwili jest zbrodnią wobec siebie i własnych rodzin.

Każdy emeryt powinien podać Redakcji „Emeryta" spis znanych mu emerytów, nie abonujących naszego pisma, w celu umożliwienia nam wysłania numeru okazowego.

Wszyscy emeryci w Polsce winni łączyć się w stowarzyszenia i związki, które mają obowiązek przystąpienia do „Federacji" zrzeszeń emerytalnych.

Każdy, kto ma sposobność ku temu, winien w swojej prasie miejscowej umieścić wzmiankę zalecającą abonowanie „Emeryta", wszystkie Zrzeszenia i Stowarzyszenia emeryckie winny zalecić członkom zaprenumerowanie naszego pisma i przyczynić się do zasilenia funduszu prasowego.

Tylko wtedy będziemy mogli sprostać włożonym na nas obowiązkom, jeżeli wszyscy emeryci staną w jednym szeregu i poprą nasze usiłowania.

Niech apel nasz nie pozostanie bez echa, niech ockną się sumienia i obowiązkowość najszerszych rzesz emeryckich, bo naprawdę najwyższy czas do ostatecznej i zdecydowanej obrony.

Cześć Emerytom!

REDAKCJA I ADMINISTRACJA „EMERYTA".

Apel do wszystkich P. T. Członków Okr. Zw. Emerytów Filii Poznań

1) Wielu Członków naszej Filii zalega od dłuższego czasu z wkładkami miesięcznymi, co utrudnia Zarządowi pracę i przysparza kłopotów. — Zarząd prosi usilnie wszystkich zalegających o najszybsze uregulowanie zaległości, gdyż inaczej będzie z przykrością zmuszony do zastosowania względem opieszałych § 17 lit. 6 statutu.

2) Wnioski na Nadzwyczajne Walne Zebranie w dniu 16. IX. br. należy zgłaszać pisemnie przed zebraniem. Zarząd Filii.

Okręgowy Związek Emerytów

Państwowych na Poznańskie i Pomorze Filia Poznań, zaprasza emerytów i emerytki na

NADZWYCZAJNE OGÓLNE ZEBRANIE

które odbędzie się

w czwartek, dnia 16 września br. godz. 16

w sali ogrodu Zoologicznego

Na porządku dziennym omówienie:

1) postanowień nowej ustawy emerytalnej,
2) konieczności poprawy bytu emerytów wobec wzmagającej się drożyzny,
3) uchwalenie rezolucyj,
4) wolne głosy.

ZA ZARZĄD:

(—) Kowalski (—) Jaślar.

OBOWIĄZKIEM KAŻDEGO EMERYTA JEST PRENUMEROWANIE „EMERYTA"

Listy z Kraju

Bielsko.

Dnia 6 bm. odbyło się u nas wielkie zebranie emerytów, na którym jawili się delegaci sąsiednich Zrzeszeń emerytalnych a mianowicie Katowic, Cieszyna, Żywca, Tych, Dziedzic i Goleszowa.

Po wysłuchaniu obszernego referatu prezesa Stałej Delegacji p. Gizelli z Poznania i po ożywionej dyskusji w której zabierali głos liczni członkowie, uchwalona została przez aklamację następująca

Rezolucja
zebrani uchwalają:

1) Domagać się bezwarunkowego natychmiastowego uchylenia dekretu z 1935 r. jako godzącego w prawo i praworządność Rzeczypospolitej Polskiej, wywołującego wrzenie i rozgoryczenie szerokich mas zasłużonych obywateli, naruszającego zasady nietykalności nabytych praw, orzeczonej zasadniczymi wyrokami Najw. Trybunału Administracyjnego.
2) Wezwać przedstawicieli Izb parlamentarnych do spowodowania Rządu dotrzymania przyrzeczeń naprawienia krzywdy wyrządzonej emerytom oraz zwrotu kwot ściąganych niesłusznie od 1 kwietnia 1936 r.
3) Zebrani wyrażają przekonanie, że w myśl orzeczeń Najw. Tryb. Admin. emerytów obowiązują tylko te ustawy, które obowiązywały w chwili ich przejścia w stan spoczynku.
4) Wszystkie nowe projekty i ustawy emerytalne dotyczyć moga tylko przyszłych emerytów.
5) Zaapelować do pp. Senatorów Rzeczypospolitej Polskiej by na najbliższym posiedzeniu Senatu zatwierdzili uchwałę Sejmu uchylającą dekret z listopada 1935 r. z równoczesnym skreśleniem wstawek dotyczących art. 25-go ustawy emerytalnej z 1923 r.
6) Zebrani jako obywatele Państwa zapytaują Obywatela Ministra Skarbu, na jaki cel zużyła została kwota 4.000.000 zł wstawiona do budżetu na rok 1937/38 jako częściowa poprawa losu pokrzywdzonych emerytów.
7) Zebrani domagają się pomocy materialnej ze względu na wzmagającą się drożyznę i ciężkie warunki bytu, w jakich znajdują się z powodu potrąceń. Ponadto żądają zaprzestania ściągania od nich podatku specjalnego, zwłaszcza, że podatek ten zwracany jest pewnym kategoriom pracowników przedsiębiorstw państwowych.

GRUDZIĄDZ

Ogólne zebranie emerytów miejscowych odbyło się w sali hotelu Kiellasa przy udziale prezesa Okręgowego Związku Emerytów p. Gizelli, którego przemówienia, przedstawiającego zabiegi Stałej Delegacji Zrzeszeń Emerytalnych o uchylenie dekretu listopadowego oraz konieczność organizowania się i solidarnego postępowania wszystkich emerytów słuchano z wielkim zainteresowaniem.

Po przeprowadzeniu dyskusji uchwalono przystąpić w charakterze filii do Okręgowego Związku w Poznaniu oraz wybrano Zarząd Filii.

Zarząd dokłada wszelkich starań o rozrost organizacji i przypuszcza, że w krótkim czasie stanie się najsilniejszą placówką na Pomorzu.

PLESZEW

Nasze ostatnie zebranie miesięczne odbyło się w obecności wiceprezesa Okręgu p. Biegańskiego z Poznania, który zainteresował się szczególnie ruchem członków i sprawami organizacyjnymi.

Przedstawione przez Niego zabiegi Okręgu nad poprawą doli emerytów znalazły żywe uznanie zebranych, którzy wyrazili wdzięczność dla całego Zarządu Związku.

WILNO

Przekazem rozrachunkowym przesłałem Szanownej Redakcji prenumeratę od 6 zdobytych w ostatnim miesiącu prenumeratorów, wymienionych na odcinku przekazu i wyrażam Szanownej Redakcji podziw i szacunek za niezmordowaną pracę nad uchyleniem dekretu i nad obroną naszych praw.

„Emeryt“ czytywany jest u nas z niesłabnącą ciekawością i uznaniem dla Redakcji.

Wszyscy są przekonani, iż tylko Waszym zabiegom przypisać należy, że sprawa emerytów jest nadal żywotną i aktualną i że tworzy się nową ustawę w celu wyrównania krzywdy, wyrządzonej dekretem z roku 1935.

Już sam ten fakt jest ogromnym sukcesem, gdyż inaczej, nie tylko nie myślano by o naprawieniu krzywdy, ale zastanawiano by się nad dalszymi ukróceniami emerytów zaborczych w ich prawach.

Ażeby projekt ustawy emerytalnej nie został uchwalony w obecnym brzmieniu, z wadami i nieuzasadnionymi obciążeniami emerytów, winni o to dbać sami emeryci, przez łączenie się w stowarzyszeniach i związkach, oraz przez popieranie istniejących Zrzeszeń i własnego czasopisma, którym jest i powinien zostać tylko „Emeryt“. — Winien on, po swojej rocznej działalności, wychodzić obecnie conajmniej w 20.000 egzemplarzy i znajdować się w każdej rodzinie polskiego emeryta.

My tu, z najdalszych Kresów Wschodnich Rzeczypospolitej wołamy do wszystkich emerytów państwowych w Polsce: „Koledzy! łączcie się do wspólnej pracy, dla wspólnego dobra waszego i rodzin waszych, propagujcie „Emeryta“, jednajcie mu prenumeratorów, gdyż w ten sposób przyczyniacie się do zwycięstwa naszej sprawy.

Ramult

Ostrów Wielkopolski.

Zebranie nasze w dniu 8 bm. zaszczycił p. Poseł Krzywoszyński, który miał sposobność poznać na miejscu rozgoryczenie nurtujące emerytów państwowych, wdowy i sieroty.

Po referacie prezesa p. Gizelli rezolucje uchwane domagają się niezwłocznego uchylenia dekretu i wynagrodzenia szkody wyrządzonej emerytom.

RZESZÓW.

Do Wszystkich Związków, Podoficerów Zawodowych W. P. w stanie spoczynku!

Krzywda wyrządzona nam przez dekrety emerytalne z dnia 22 listopada i 7 grudnia 1935, mimo energicznych starań z naszej strony nie została dotychczas naprawiona.

Poseł Ostafin oświadczył naszej delgacji, że interwencja w sprawie dodania do noweli do ustawy emerytalnej postanowienia o obowiązku przywrócenia podwójnego liczenia lat wojennych jest spóźniona i nie może być brana pod uwagę mimo, że uznał interwencję za rzeczową i słuszną.

Dotychczasowe starania nasze nie odniosły żadnego skutku z powodu braku solidarnego zrzeszenia się wszystkich Związków Emer. tak cywilnych jak i wojskowych.

Obecnie powstała zdrowa myśl skupienia wszystkich Związków Emer. w jedną silną organizację pod nazwą „Federacja“, której organem będzie nieocenione pismo „Emeryt“.

Do Federacji winny należeć wszystkie Organizacje, tak cywilne jak wojskowe z których wybrany zostanie Zarząd, a do niego wejdą procentowo i nasi Koledzy, którzy będą wspólnie bronić nabytych praw emerytów wojskowych. Dotychczasowa obrona praw emerytalnych była prawie jednostronna, gdyż obejmowała ona tylko osoby cywilne, o osobach wojskowych nigdy nie wspominała, zwłaszcza, gdy chodziło o obronę nieprawnie odebranych nam podwójnie liczonych lat wojennych. Obecnie, gdy nastąpi konsolidacja wszystkich Związków, to wówczas obrona praw emerytalnych będzie jednolitą i obustronną i właśnie taka wspólna obrona może doprowadzić do realnego celu. Ażebyśmy mogli do Federacji przystąpić, musimy w pierwszym rzędzie usamodzielnić się i rządzić się własnymi statutami jak to twierdzi odezwa Komitetu Porozumiewawczego. Obecnie do tego celu nadarza się posobność, którą można wykorzystać na najbliższym Nadzwyczajnym Walnym Zjeździe Delegatów Związku Podoficerów z zastosowaniem się do § 23 naszego statutu, przez zgłoszenie wniosku o likwidację w myśl § 74. Nie mamy na myśli krytykować pracy naszego Głównego Zarządu, przeciwnie, ostatnimi czasy widać było Jego energiczną pracę, ale niestety nie mającą dla nas najmniejszego skutku. Pracę taką nazwać śmiało można, jak to się sam Główny Zarząd wyraził papierkową a przy tem dla nas bardzo kosztowną.

W związku z tym projektujemy, by na wypadek, gdyby nastąpiła likwidacja w myśl § 74 naszego Statutu, to niezależnie od przystąpienia do Federacji, możemy dla wspólnego porozumienia i wypowiadania się zwoływać rok rocznie Walne Zjazdy na wzór Związków Leg. w miejscowościach przez delegatów wyznaczonych na Zjeździe.

Związek, na terenie którym miałby się odbyć Zjazd. obowiązkowo zajął by się jego organizacją.

W imię naszego wspólnego dobra wzywamy Was do jednolitej organizacji, która niezawodnie przyniesie większą korzyść niż dotychczasowe nasze zabiegi a przy tym będzie o wiele tańszą.

Z koleżeńskim pozdrowieniem

Związek Podoficerów Zawodowych W. P. w stanie spocz. Koło Rzeszów.

Wiceprezes:
Józef Piecuch.

Kalisz.

Nasze ostatnie zebranie było niezmiernie ożywione ze względu na interesujący referat, wygłoszony przez prezesa naszego Okręgu p. Gizellę.

Zebrani wypowiedzieli się jednomyślnie za niezwłocznym uchyleniem dekretu, za zniesieniem podatku specjalnego oraz wyrazili przekonanie, że nowa ustawa emerytalna dotyczyć może tylko przyszłych emerytów.

Odpowiedzi Redakcji

WPan Gwizdek Gostyń. Za nadesłany wycinek dziękujemy, skorzystamy przy sposobności. — O emerytach b. państw zaborczych piszemy, zajmujemy się ich losem narówni z emerytami, którzy oprócz służby zaborczej mają za sobą służbę polską, w której zostali spensjonowani.

W liście otwartym domagamy się uchylenia dekretu, zatem również przywrócenia emerytom ściśle zaborczym, zabranych im ostatnio 10% uposażenia. — Szkoda, że WPan nie zna poprzednich numerów naszego pisma, — przekonał by się WPan z nich, że nie robimy żadnych różnic pomiędzy jednymi emerytami a drugimi.

WPan Dr Korski. Wyrażamy serdeczne podziękowanie za tak uprzejmy list i za podane adresy, z których niezwłocznie skorzystamy. — Robimy co w naszej mocy, by przywrócić wśród naszych rzesz wiarę w poszanowanie prawa i sprawiedliwości. — Dotychczas mimo największych wysiłków nie możemy znaleść zrozumienia u miarodajnych czynników, które wbrew przyrzeczeniom przewlekają nadal uchylenie dekretu. Przypuszczamy, że nastąpi to w najbliższym czasie, inaczej straciłyby one resztę pokładanego w nich zaufania i musiałyby ponieść odpowiednie konsekwencje wskutek niedotrzymania przyrzeczeń.

WPan Kurnatowski. Orzeczenia Najwyższego Trybunału Administracyjnego są bezwarunkowo obowiązujące.

Państwo, które wymaga od obywateli poszanowania prawa i orzeczeń władz państwowych, musi je samo szanować i stosować się do nich, inaczej zapanuje anarchia od góry, a w ślad za tym brak respektu dla zarządzeń państwowych. Sprawę tę omawiamy obszernie na innym miejscu.

WPan Wł. Lautschny. Artykuł P. Łaty opiera się na licznych korespondencjach, zamieszczanych w innych pismach (także w „Emerycie“) o wysokich emeryturach pewnych dygnitarzy.

Widocznie ich zasługi zostały specjalnie przychylnie ocenione i dlatego wymierzono im takie uposażenia. — Do tej sprawy wrócimy w najbliższym czasie.

WPan Vytaćęk. Czy nie byłby WPan łaskaw przetłumaczyć wspomniany artykuł na język polski? Nie mamy niestety między sobą nikogo, kto umiałby przełożyć wiadome tabelki w celu podania ich w „Emerycie“.

WPan St. Wolski. Szanowny Panie! jak można twierdzić, że zabiegi nasze nie odnoszą żadnego skutku? Wszak sam fakt, że nasza sprawa jest ustawicznie żywa, że dyskutuje się o niej wciąż na łamach prasy, że nie schodzi ona z porządku dziennego wszelkich głębszych dyskusyj, że jest wciąż aktualna, świadczy o tym, iż nasze wysiłki nie poszły na marne. Sprawa prędzej czy później musi być załatwiona, krzywdzący dekret musi być uchylony i przywrócone nabyte prawa, gdyż zemściła by się ona na twórcach dekretu, którzy sami staną się emerytami. Nie szkodzi, że oni znajdą sposoby zabezpieczenia sobie swoich emerytur według własnego uznania, wszak rewizja emerytur musi być dokonana.

Ani ten Rząd, ani obecni rządzący nie są wieczni, przyjdą napewno inni ludzie, którzy rozglądną się w stosunkach i zrobią co będzie potrzeba, by sprawiedliwości stało się zadość.

Obmyślanie przez Rząd nowej ustawy emerytalnej jest także dowodem, iż sprawa nasza nie zginęła, że o niej się myśli, ale myśli się bardzo szeroko i bardzo powoli, ażeby jak najdłużej korzystać z dochodów, uzyskanych naszą krzywdą.

Wykazywana miesięczna nadwyżka dochodów z powodu rzekomej poprawy gospodarczej, nie wynosi nawet tyle, ile wynoszą miesięczne obcięcia naszych emerytur, zatem i poprawa i oszczędności budżetowe to fikcje.

WPan Spes. Dziękujemy za nadesłane. Jest rzeczą zupełnie zrozumiałą, że nie możemy abonować i czytać wszystkich pism w Polsce, dlatego jesteśmy niezmiernie wdzięczni naszym Sympatykom, którzy nadsyłają aktualne wycinki z czasopism do naszej wiadomości.

„Emeryta“ wyślemy po nadesłaniu prenumeraty.

WPan J. Świątkowski. Sprawę likwidacji mienia byłych rosyjskich Kas Emerytalnych omówiliśmy w Nr. 16 „Emeryta“. — Otrzymawszy emeryturę polską, zupełnie słusznie zrzekł się WPan praw do składek płaconych do b. Kasy Emerytalnej, natomiast ma Pan pełne prawo do zwrotu sumy złożonej w b. Rosyjskiej Kasie w Petersburgu, — która spełniała rolę dodatkowego ubezpieczenia.

Skargę do N. T. A. można wnieść dopiero po otrzymaniu odmownego załatwienia prośby przez Ministerstwo Skarbu.

Należy w pierwszym rzędzie wnieść do Ministerstwa odpowiednią prośbę o polikwidowanie i wypłacenie należnej sumy według przedłożonych talonów.

WPan Kalikst Rajewicz. Prosimy przeczytać sobie odpowiedź zamieszczoną wyżej pod adresem p. Gwizdka.

Na nasze zapytanie w Izbie Skarbowej otrzymaliśmy odpowiedź, że wypłata tego dodatku nie jest uzasadniona. — Szkoda, że ów pan otrzymawszy orzeczenie warszawskiej Izby nie wniósł zażalenia do Ministerstwa, od którego decyzji służy skarga do Najw. Tryb. Admin. Warto było pokusić się o otrzymanie ostatecznego rozstrzygnięcia.

Wojskowi objęci będą nową ustawą emerytalną, która ureguluje ich uposażenia spoczynkowe. — Ustawę tę opracowuje Ministerstwo Spraw Wojskowych.

WPan Grzybowski. Jesteśmy tego samego zdania, że gdyby Rząd chciał, to Senat byłby uchwałę Sejmu uchylającą dekret zatwierdził.

Wyniki odnoszenia się emerytów do państw zaborczych o wynagrodzenie lat obciętych dekretem z dnia 22. listopada 1935 podaliśmy w Nr. 14. „Emeryta“, przytaczając dosłowne odpowiedzi, otrzymane z Wiednia i Berlina.

Reszta tematów poruszonych przez WPana omawiana była przez nas wyczerpująco na łamach „Emeryta“.

Czy nie zechciał by WPan zainteresować się zorganizowaniem się tamtejszych emerytów i przyłączeniem się ich do naszego Związku? Nikt od Was nie należy do naszego Związku a zaledwie 3 prenumeruje nasze pismo.

Od Administracji

Z dniem 1 października br. rozpoczyna się nowy kwartał prenumeraty naszego pisma.

Prosimy wszystkich Prenumeratorów, by uiścili prenumeratę za czwarty kwartał o ile to będzie dla nich możliwe najpóźniej do dnia 25 bm. w celu ustalenia wysokości nakładu.

Tym, którzy prenumeraty nie nadeślą najpóźniej do dnia 5 października br. wstrzymamy dalszą wysyłkę pisma.

Do numeru dzisiejszego dołączamy czeki rozrachunkowe, którymi należy przesyłać przedpłatę.

Adres i warunki prenumeraty podajemy w nagłówku.

Do wszystkich filii Okręgowego Związku Emerytów na Poznańskie i Pomorze.

Przypominamy, że **Spisy Imienne Prenumeratorów** czasopisma „Emeryt“ należy nadesłać **najpóźniej do dnia 25. września 1937 r.** przekazując równocześnie przypadającą należność za prenumeratę kwartalną.

Wszystkich nowych abonentów upraszamy o wyrównanie prenumeraty na IV kwartał 1937 r.

Wydawca: Okręgowy Związek Emerytów w Poznaniu. Odpowiedzialny redaktor: **Stanisław Heydućki**
Czcionkami Drukarni Dziennika Poznańskiego.